

# Svatý Michaeli Archanděli, přimlouvej se za mne!

*V roce 1950 jeden americký voják, bojující v Koreji, napsal dopis matce. Na tom by nebylo nic divného, kdyby neobsahoval sdělení, které oběhlo celý svět. R. 1951 ho vojenský kaplan přečetl před 5 tisíci vojáky na základně válečného námořnictva USA v San Diegu v Kalifornii. Dodal, že osobně mluvil s tímto raněným vojákem, s jeho matkou a seržantem, jenž velel jednotce. Tento kněz se jmenoval Walter Muldy. Zde je obsah dopisu raněného vojáka matce:*

„Milá mámo!

Neodvažuji se o tom psát nikomu jinému než Tobě, protože nikdo jiný by mi nevěřil. Možná i Ty budeš s tím mít potíže, ale musím to někomu říct.

Především Ti píši z nemocničního lůžka. Nelekej se ale! Byl jsem raněn, teď už se však cítím dobře. Lékaři říkají, že během měsíce se uzdravím. Ale o tom jsem Ti ani psát nechtěl.

Vzpomínáš si, jak jsem před rokem vstupoval do armády? Jak jsi mi, když jsem opouštěl dům, kladla na srdce, abych se každý den modlil ke sv. Michaelu Archandělovi, mému patronu, jehož jméno jsi mi dala? Mohu Tě ujistit, že jsem ani jeden den nezapomněl.

Když jsme přijeli do Koreje, modlil jsem se k němu ještě víc – a sice tu modlitbu, kterou jsi mne naučila: ‚Svatý Michaeli Archanděli, který jsi na úsvitu své existence zvolil Boha, přimlouvej se za mne!‘ Stále jsem ji opakoval, a když jsme pochodovali nebo odpočívali, učil jsem ji i své druhy.

Jednou nás poslali na výzvědy, abychom zjistili, kde jsou schováni komunisté. Bylo velice chladné počasí. Myslel jsem, že znám všechny hochy z oddílu. A zatím se náhle objevil vedle mě jakýsi voják, kterého jsem nikdy předtím neviděl. Byl větší než všichni ostatní muži z námořní pěchoty, které jsem kdy potkal. Cítil jsem se vedle něj bez-

pečně. Pochodovali jsme spolu, zatímco zbytek oddílu se rozptýlil. Navázal jsem konverzaci:

‚Je zima, že?‘ – a začal jsem se ironicky smát. Cožpak není absurdní mluvit o počasí, když můžeme být každou chvíli zastřeleni? Můj kolega dával najevo, že rozumí tomu, co mám na mysli. Slyšel jsem, že se také smál, ale ne tak hlasitě jako já. Pohlédl jsem na něho a řekl:

‚Nikdy jsem tě tady předtím neviděl. Myslel jsem, že znám všechny z našeho oddílu.‘ ‚Právě jsem se k němu připojil,‘ odpověděl. ‚Já jsem Michael.‘ ‚Ale vždyť já taky!‘ – zvolal jsem. ‚Však já vím,‘ odpověděl neznámý a začal se modlit: ‚Svatý Michaeli Archanděli, který jsi na úsvitu své existence zvolil Boha, přimlouvej se za mne!‘ To mne tak šokovalo, že jsem chvíli nebyl schopen slova. Odkud znal mé jméno a modlitbu, kterou jsi mne naučila? Potom jsem se však usmál, každý v oddílu mne přece znal. A tuto modlitbu jsem recitoval každému, kdo měl ochotu ji poslouchat.

Kráčeli jsme vedle sebe, když tu Michael řekl: ‚Brzy budeme mít problémy.‘ Z jeho tváře zmizel úsměv. Nepřekvapilo mne to, věděli jsme všichni, že všude kolem jsou komunisté, a mohli jsme na ně kdykoliv narazit. Začalo silně sněžit. Setnělo se a objevila se mlha. Pochodoval jsem dále, ale již nebylo vidět mého druha ve zbrani. ‚Michaeli!‘ – zvolal jsem ustrašeně, ale náhle jsem pocítil jeho mocnou dlaň na zádech. ‚Za chvíli se vyjasní,‘ ujistil mne. Jeho předpověď se naplnila. Během pár minut přestalo sněžit a vyšlo slunce. Rozhlédl jsem se kolem – a srdce se mi téměř zastavilo! Před námi stálo sedm komunistů ve svých směšných blůzách, kalhotách i čepicích. Ale do smíchu mi vůbec nebylo. Oni totiž mířili puškami přímo na nás.

‚Michaeli, k zemi!‘ – vykřikl jsem a sám také na ni padl. Slyšel jsem, jak komunisté bez přestání stříleli, kulky mi svištěly kolem hlavy. Jen Michael pořád stál. Mámo, ti chlapi ho nemohli sejmout! Jeho tělo už přece dávno muselo být proděravěle jak řešeto, ale on pořád stál a dokonce se vůbec nebránil. Nestřílel, jako by byl paralyzován strachem. To se někdy stává i nejotrlejším vojákům. Byl jako pták hypnotizovaný hadem. Nakonec jsem to nevydržel, vstal ze země a skočil na něj, abych ho povalil. Ucítil jsem najednou teplo na prsou. Vždycky jsem chtěl vědět, jaké to je, když člověka zasáhnou. Teď už to vím. Zdálo se mi, že mne

objala silná ramena a jemně položila na zem. Otevřel jsem oči, abych ještě jednou pohlédl na svět. Umíral jsem.

Možná mne oslepily sluneční paprsky nebo jsem byl v šoku, ale jako bych viděl Michaela, který pořád stojí a jeho tvář září nevyslovitelnou krásou. Stále se zvětšoval, jeho ramena se rozšiřovala. Připomínal anděla. V ruce držel meč, který se náhle rozzářil milionem světél.

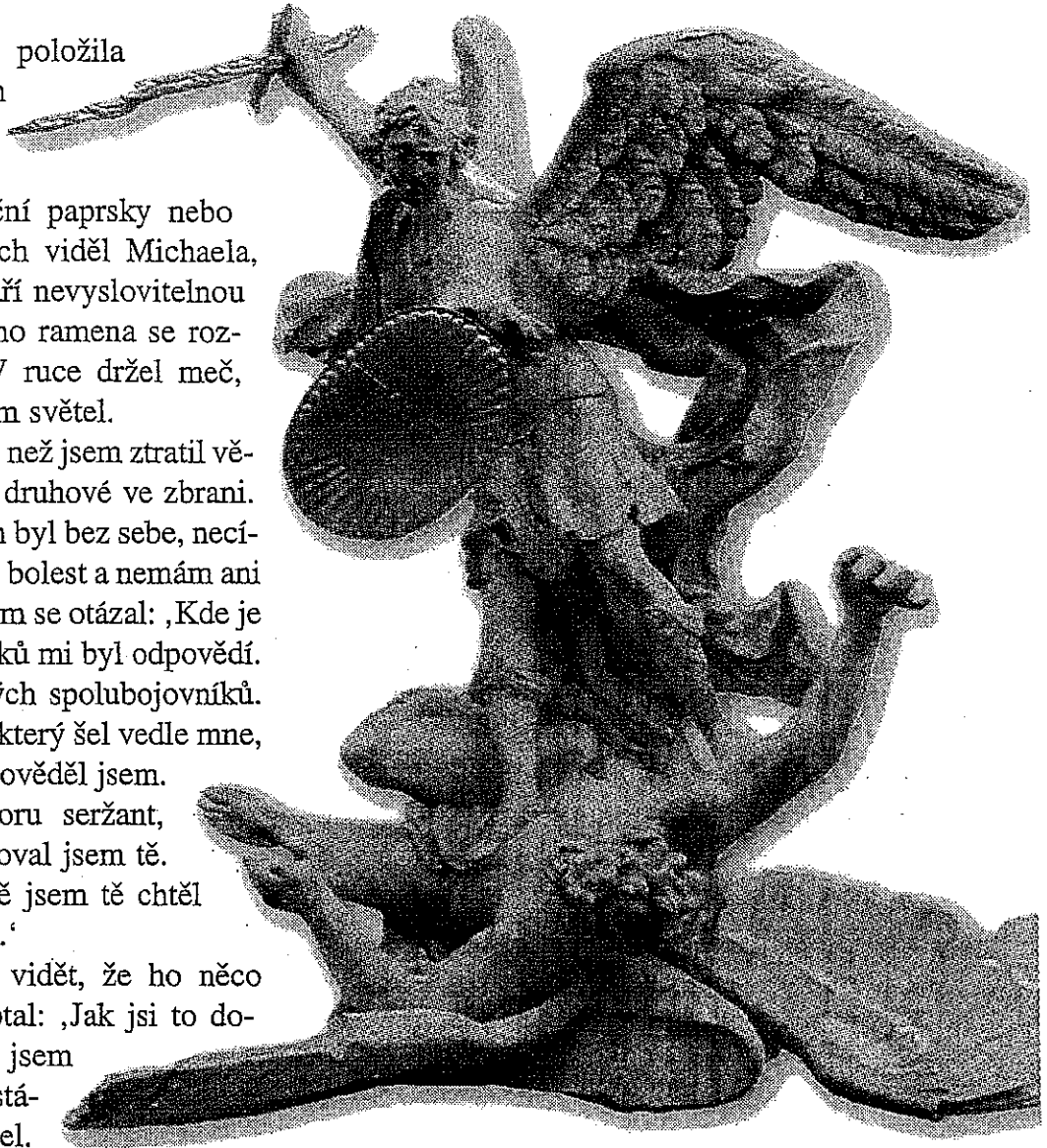
To je všechno, co si pamatuji, než jsem ztratil vědomí. Později příběhli ke mně druhové ve zbrani. Nemám ponětí, jak dlouho jsem byl bez sebe, necítil jsem a dosud necítím žádnou bolest a nemám ani horečku. Hned po procitnutí jsem se otázel: „Kde je Michael?“ Údiv na tvářích vojáků mi byl odpovědí. „Kdo?“ – zeptal se jeden z mých spolubojovníků. „Michael, takový veliký voják, který šel vedle mne, než nás potkala ta vánice,“ odpověděl jsem. „Chlapče,“ vmísil se do hovoru seržant, „nikdo vedle tebe nešel. Pozoroval jsem tě. Příliš ses od nás vzdálil. Právě jsem tě chtěl zavolat, když jsi zmizel v mlze.“

Podíval se na mne a bylo vidět, že ho něco trápí. Za chvíli se laskavě zeptal: „Jak jsi to dokázal, chlapče?“ „A co?“ – ptal jsem se trochu už netrpělivě a neustále chtěl vědět, kde je Michael. „Synku,“ řekl mi mírně seržant, „znám všechny vojáky ve svém oddílu. Ty jsi jediný Michael v naší skupině, není tady žádný jiný toho jména.“ Za chvíli se znovu zeptal: „Jak jsi to dokázal? Slyšeli jsme výstřely, ale ty nebyly z tvé pušky. V tělech sedmi zabitých komunistů jsme také nenašli žádné kulky.“ Neodpověděl jsem. Co jsem měl říct? Mohl jsem jen na ně udiveně zírat jako oni na mne. Za okamžik seržant znovu promluvil: „Chlapče, každý z těch sedmi komunistů zahynul ranou mečem.“

To je, mámo, všechno. Jak už jsem řekl, možná mne oslnily sluneční paprsky a to všechno se mi jen zdálo, snad i zima tu sehrála svou roli. Sám nevím, ale musel jsem to někomu povědět. Líbám Tě. Tvůj milující syn Michael.“

Kaplan Muldy a seržant velící oddílu ujistili, že tato historka je pravdivá. Mezi americkými vojáky je dodnes známá.

*Przymierze z Maryją 1/2010, překl. redakce*



Svatý Michaeli Archanděli,  
který jsi na úsvitu své existence  
zvolil Boha  
a úplně ses podrobil Jeho svaté vůli,  
přimlouvej se za mne u Stvořitele,  
abych se dnes, dle tvého příkladu,  
na počátku nového dne  
otevřel působení Ducha Svatého,  
v každé chvíli se odevzdal Bohu  
a naplnil tak s láskou Jeho svatou vůli.  
Kéž spolu s tebou volám bez ustání:  
Kdo je jako Bůh?  
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

